

РЕШЕНИЕ

№ 31

гр. Шумен, 19.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ШУМЕН, XII-И СЪСТАВ, в публично заседание на десети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Надежда Д. Кирилова

при участието на секретаря Теменужка Б. Димитрова
като разгледа докладваното от Надежда Д. Кирилова Гражданско дело № 20233630101706 по описа за 2023 година

Предявени са три положителни установителни иска, с правна квалификация чл. 422 от ГПК, във вр. чл. 124, ал. 1 от ГПК, във вр. чл. 240, ал. 1 от ЗЗД, във вр. чл. 6 от ЗПФУР – по отношение на главницата и по отношение на претенцията за заплащане на възнаградителната лихва и с правна квалификация чл. 422 от ГПК, във вр. чл. 124, ал. 1 от ГПК, във вр. чл. 240 от ЗЗД, във вр. чл. 86 от ЗЗД, във вр. чл. 79 от ЗЗД, във вр. чл. 6 от ЗПФУР – по отношение на претенцията за заплащане на обезщетение за забава.

Производството по настоящото дело е образувано по депозирана в ШРС Искова молба от “Сити Кеш” ООД, с ЕИК *** със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. “*** № 29, ет. 7, представлявано от управителя Н.П. чрез юрисконсулт М.Т. срещу М. М. М., с ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. Шумен, ул. “Северна“ № 10, вх. 2, ет. 6, ап. 37.

Ищцовото дружество твърди, че на 22.10.2021 г. между „Сити кеш“ ООД и ответника М. М. М. бил сключен Договор за предоставяне на паричен заем Кредирект № ***. Договорът бил сключен при стриктно изпълнение на предвиденото в ЗЕТ, ЗПФУР и ЗЕДЕУЗ, след поредица от разменени имейли. По силата на същия, на ответника била предоставена сума в размер на 1200 лева. Страните са договорили олихвяване на усвоената сума с договорна лихва, фиксиран за целия срок на договора в размер на 40.05 %. Общата сума, която кредитополучателят се задължил да върне била в размер на 1681.86 лева, като посочената сума следвало да бъде заплатена на 4 равни седмични вноски в размер на 40.05 лева и 14 равни седмични вноски в размер на 108.69 лева, като първата погасителна вноска била платима на 22.11.2021 г. На цитираната дата, сумата била получена от заемателя на каса на Изи Пей срещу предоставена от него лична карта, който поел задължение да я върне до 24.04.2023 г., като заплати и договорна лихва. В договора било предвидено, че при непредставяне на обезпечение в срок, М. дължи и неустойка. Ответника, обаче, не изпълнил изцяло задълженията си и не платил пълния размер на паричните си задължения. Поради това, ищецът депозирал пред ШРС заявление за издаване на заповед за изпълнение срещу длъжника, по което била издадена по ч. гр. д. № 945/2023 г. по описа на ШРС била издадена заповед за изпълнение. Тъй като след издаване на заповедта за изпълнение от страна на длъжника е било депозирано възражение по реда и в срока по чл. 414 от ГПК, за тях е възникнала необходимост от завеждане на настоящия иск.

С настоящата искова молба предявяват три положителни установителни иска с

правна квалификация чл. 422, ал. 1 от ГПК, от които първият с цена на иска 1 200 лева – главница по Договор за предоставяне на паричен заем Кредирект № *** от 22.10.2022 г., сключен между „Сити кеш“ ООД и ответника М. М. М., 481.86 лева – договорна лихва за периода от 22.10.2021 г. до 24.04.2023 г.; 269.60 лева - законна лихва за забава за периода от 01.01.2022 г. до 01.04.2023 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение в съда до окончателното изплащане на сумата.

Молят ответника да бъде осъден да им заплати и направените по настоящото производство разноски, както и разноските, направени в хода на заповедното производство.

В съдебно заседание за ищцовото дружество, редовно призовано, не се явява представител. От тяхно име е депозирана писмена молба на 09.01.2023 г., в която излагат становище по съществото на спора, като молят предявените искове да бъдат уважени изцяло.

Препис от исковата молба, ведно с приложенията към нея са били редовно връчени на ответника. В срока по чл. 131, ал. 1 от ГПК ответника, подава отговор на исковата молба. Счита сключеният Договор за потребителски кредит № *** за недействителен на специалните основания по чл. 22 от ЗПК, във вр. чл. 11, ал. 1, т. 9 от ЗПК, тъй като не били посочени условията за приложимият лихвен процент, липсвало изрично посочване дали лихвеният процент е фиксиран за целият срок за кредита, или е променлив, на основание чл. 22 от ЗПК, във вр. чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК - понеже липсвало уточнение какви точно разходи се включват в посочения ГПР, на основание чл. 22 от ЗПК, във вр. чл. 11, ал. 1, т. 11 от ЗПК – поради липсата на задължителната по ЗПК информация в погасителния план. Прави възражение за нищожност на предвидената в договора неустойка, която била включена в погасителния план. Освен това оспорва като нищожна и клаузата за договорна лихва, както на изложените по-горе възражения, така и поради противоречие с добрите нрави. Моли претенцията да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана, както и разноските, направени в хода на настоящото производство.

В съдебно заседание ответникът, редовно призован, не се явява лично и не изпраща процесуален представител. От негово име е депозирана писмена молба на 09.01.2023 г., в която излагат становище по съществото на спора, като молят предявените искове да бъдат отхвърлени изцяло като неоснователни и недоказани.

ШРС, след като взе предвид събраните по делото доказателства и становища на страните, преценени поотделно и в тяхната съвкупност и като съобрази разпоредбите на закона, намира за установено от фактическа страна следното:

Видно от приложения неподписан договор за предоставяне на кредит от разстояние № *** от 22.10.2021 г. е, че въз основа на същия, ищецът „Сити кеш“ ООД се задължил да предостави на ответника М. М. М. сума в заем, равняваща се на 1200.00 лв., а последният – да върне общата сума в размер на 1681.86 лева, като посочената сума следвало да бъде заплатена на 4 равни седмични вноски в размер на 40.05 лева и 14 равни седмични вноски в размер на 108.69 лева, като първата погасителна вноска била платима на 22.11.2021 г., а последната – на 24.04.2023 г. Общата сума, която кредитополучателят се задължил да върне включвала освен главницата по кредита в размер на 1200.00 лева и договорената лихва от 481.86 лева. Посочени са размера на дължимата от заемателя договорна лихва и лихвения процент, като страните са договорили ГЛП, фиксиран за целия срок на договора в размер на 40.05 % и ГПР – 48.12%. В т. 6.2 е посочено, че при неизпълнение на т. 6. 1, заемателят дължи неустойка в размер на 2 422.14 лв., включена в месечните погасителни вноски, като по този начин общата дължима от ответника сума при непредставяне на обезпечение възлиза на 4 104.00 лева. Според т. 6.1, страните предвидили, че за обезпечаване на вземанията си във връзка с предоставения кредит, потребителят се задължава в тридневен срок от сключването на договора да предостави на кредитора едно от описаните обезпечения – поръчител или банкова гаранция, по начина и реда, отговарящо на условията

на чл. 33, ал. 1 от Общите условия. Съгласно чл. 33, ал. 1 от Общите условия, заемателят като обезпечение в полза на кредитора следва да предостави на кредитора едно или две физически лица – поръчители, отговарящи на определени изброени изисквания или безусловна банкова гаранция, обезпечаваща два пъти размера на общата сума за плащане по договора включваща договорената главница и лихва, със срок на валидност 6 месеца след крайния срок на договора. По делото са представени и Общи условия към договорите за предоставяне на кредит от „Сити кеш“ ООД. По делото е представена разменена между страните кореспонденция, чрез имейли.

От приложеното ч. гр. дело № 945/2023 г. по описа на ШРС се установява, че „Сити кеш“ ООД подало по реда на чл. 410 от ГПК заявление на 29.04.2023 г., по което била издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК № 421/03.05.2023 г. срещу ответника за сумите, предмет на предявените в настоящото исково производство искове. Срещу издадената заповед, на 23.06.2023 г. М. подал възражение. Понеже срещу издадената заповед било депозирано възражение от страна на длъжника по реда на чл. 414 от ГПК, за ищеца възниква задължение да установи претенцията си по съдебен ред.

Така установената фактическа обстановка се потвърждава от всички събрани по делото писмени доказателства и по-специално от: Договор за паричен заем Кредирект с № *** от 22.10.2021 г., ведно с приложения, Искане за сключване на договор за кредит, СЕФ, Лог файл по договор за паричен заем ***, вносна бележка за заплатена държавна такса, Пълномощно, както и от материалите, приложени по ЧГД № 945/2023 г. по описа на ШРС.

Съгласно заключението на изготвената по делото съдебно-счетоводна експертиза, на 22.10.2021 г. чрез Изипей на ответника М. М. М. е получил постъпилия превод за сума в размер на 1200.00 лв. от „Сити кеш“ ООД с основание „договор за заем“. Вещото лице заключава, че за погасяване на задълженията на ответника са постъпили суми в общ размер 250.00 лв., съответно на 26.01.2022 г. – 50.00 лв. и на 28.06.2022 г. – 200.00 лв., с които са погасени такси и неустойки за забава съобразно Тарифата за таксите и разходите, събирани от „Сити кеш“ ООД във връзка с предоставени заеми „Кредирект“ чрез Интернет, поради което не се налага преизчисление на погасителни вноски. Към датата на изготвяне на експертизата според вещото лице задълженията на ответника към ищцовото дружество възлизали, както следва: главница – 1200.00 лв., възнаградителна лихва – 481.86 лв., неустойка – 2422.14 лв., такси за неустойки и забава – 295.40 лв. и законна лихва за периода от 01.02.2022 г. до 01.04.2023 г. – 145.97 лева. Доколкото кредитът е следвало да се върне на 18 месечни плащания, от които последното е на 24.04.2023 г., съдът приема, че крайният падеж е настъпил. Ето защо всички суми са станали изискуеми поради настъпване на падежа, без да се твърди обявяване на предсрочна изискуемост.

При така установената фактическа обстановка съдът приема от правна страна следното:

По допустимостта на исковете:

Исковете са предявени от „Сити кеш“ ООД по реда и в срока по чл. 415, ал. 1 от ГПК, на основание чл. 422, ал. 1 от ГПК, след издаване по негово заявление в качеството му на кредитор срещу ответника М. М. М. в качеството ѝ на длъжник, на заповед № 421/03.05.2023 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по ч. гр. дело № 945/2023 г. по описа на ШРС, и след депозиране на възражение във формата и срока по чл. 414 от ГПК. Претендира се установяване на вземане, частично съответно на задълженията, посочени в заповедта за изпълнение. Ето защо, настоящият състав, предвид единството на настоящото и заповедното производство, приема, че установителните искове са допустими.

По основателността на исковете:

Съдът е сезиран с положителни установителни искове за признаване на установено, че съществуват вземания в полза на ищеца срещу ответника, произтичащи от договор за паричен заем Кредирект № *** от 22.10.2021 г.

Предявяването на иск по реда на чл. 415, ал. 1 от ГПК и на основание чл. 422, ал. 1 от

ГПК във връзка с издаването на заповед за изпълнение на парично задължение очертава пределите на предмета на настоящото дело, а именно – съществуването на посочените в исковата молба вземания по заповедта за изпълнение. Доказателствената тежест, на основание чл. 154, ал. 1 от ГПК, е върху ищеца. В тази насока, доказателствените средства на ищеца са материалите по приложеното заповедно производство по ч. гр. дело № 945/2023 г. на ШРС, представените писмени документи в настоящото исково производство и заключението по изготвената експертиза.

Ищецът се позовава на сключен между страните договор за паричен заем Кредирект, твърдейки неизпълнение на задълженията на заемателя по същия. Легалното определение на този вид договори се съдържа в нормата на чл. 6, ал. 1 от ЗПФУР – договор за предоставяне на финансови услуги от разстояние е всеки договор, сключен между доставчик и потребител като част от система за предоставяне на финансови услуги от разстояние, организирана от доставчика, при която от отправянето на предложението до сключването на договора страните използват изключително средства за комуникация от разстояние – едно или повече. В разпоредбата на чл. 18 от ЗПФУР са посочени подлежащите на доказване факти и обстоятелства във връзка със сключването на договор за предоставяне на кредит от разстояние, като доказателствената тежест е възложена на ищеца – доставчик на услугата. За доказването на преддоговорната информация и на електронните изявления, отправени съгласно ЗПФУР, се прилага Закона за електронния документ и подпис. Според нормата на чл. 3 от ЗЕДП, електронен документ е електронно изявление, записано върху магнитен, оптичен или друг носител, който дава възможност да бъде възпроизвеждано. Електронният документ се счита за писмен документ.

Доказа се, а и не се спори между страните, че на 22.10.2021 г. между „Сити кеш“ ООД и ответника М. М. М. бил сключен договор за предоставяне на финансови услуги от разстояние – Договор за паричен заем Кредирект. Установи се, че преди сключването на сделката, доставчикът предоставил на потребителката изискуемата информация по чл. 8 - чл. 10 от ЗПФУР. Безспорно се доказва и наличието на съгласие от страна на М. за сключване на договора. Т. е., между страните възникнало валидно облигационно правоотношение, по силата на което ищецът предоставил на ответника заем в размер на 1200.00 лв. срещу задължението на последният да върне сумата, като плати и договорна лихва.

Доказа се, а и не се спори между страните също, че за погасяване на задълженията на ответника са постъпили суми в общ размер 250.00 лв., съответно на 26.01.2022 г. – 50.00 лв. и на 28.06.2022 г. – 200.00 лв., с които са погасени единствено такси и неустойки за забава съобразно Тарифата за таксите и разходите, събирани от „Сити кеш“ ООД във връзка с предоставени заеми „Кредирект“ чрез Интернет, видно от заключението на съдебно-счетоводната експертиза.

Съдът приема, че процесният договор от 22.10.2021 г. по своята правна същност е договор за потребителски кредит по смисъла на разпоредбата на чл. 9 от Закона за потребителския кредит /ЗПК/, съгласно която Договорът за потребителски кредит е договор, въз основа на който кредиторът предоставя или се задължава да предостави на потребителя кредит под формата на заем, разсрочено плащане и всяка друга подобна форма на улеснение за плащане, с изключение на договорите за предоставяне на услуги или за доставяне на стоки от един и същи вид за продължителен период от време, при които потребителят заплаща стойността на услугите, съответно стоките, чрез извършването на периодични вноски през целия период на тяхното предоставяне.

Доколкото ответникът е физическо лице, на което по силата на сключения договор от 18.11.2019 г. е предоставен паричен заем, който не е предназначен за извършване на търговска или професионална дейност, то същият се явява потребител по смисъл на § 13, т. 1 от ДР на ЗЗП. С оглед на изложеното следва да приемем, че ответникът, в качеството си на кредитополучател в отношенията, възникнали между него и кредитодателя по силата на сключения Договор за потребителски заем се ползват от защитата на потребителите,

предвидена в ЗЗП, който в частта, касаеща регламентацията на неравноправните клаузи в потребителските договори въвежда разпоредбите на Директива 93/13/ЕИО НА СЪВЕТА от 5 април 1993 г. относно неравноправните клаузи в потребителските договори.

Процесният договор за паричен заем Кредирект попада в обсега на ЗПК, поради което трябва да отговаря на императивните разпоредби на този закон. Нормата на чл. 11, ал. 1 от ЗПК ясно посочва какво следва да съдържа договорът за кредит. Според чл. 22 ЗПК, когато не са спазени изискванията на чл. 10, ал. 1, чл. 11, ал. 1, т. 7 – т. 12 и т. 20 и ал. 2 и чл. 12, ал. 1, т. 7 – т. 9 от ЗПК, договорът за потребителски кредит е недействителен. Следователно част от изискванията на чл. 11, ал. 1 от цитирания закон, досежно съдържанието на договора, са императивни и нарушението им влече нищожност на сключения договор. Настоящият съдебен състав намира, че в случая няма нарушение на тези императивни норми, поради което договорът не е нищожен в цялост.

Неоснователни са възраженията на ответната страна за нарушение на чл. 11, ал. 1, т. 9 и т. 10 от ЗПК, тъй като в договора не се съдържаха данни за лихвения процент и годишния процент на разходите по кредита, поради следните аргументи:

Съгласно чл. 11, ал. 1, т. 9 от ЗПК договора за кредит съдържа лихвения процент по кредита, условията за прилагането му и индекс или референтен лихвен процент, който е свързан с първоначалния лихвен процент, както и периодите, условията и процедурите за промяна на лихвения процент; ако при различни обстоятелства се прилагат различни лихвени проценти, тази информация се предоставя за всички приложими лихвени проценти, а съгласно т. 10 - годишния процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит, като се посочат взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на годишния процент на разходите по определения в приложение № 1 начин.

Съгласно чл. 22 от ЗПК неспазване на горепосочените изисквания води до недействителност на договорът за потребителски кредит, в който случай нормата на чл. 23 от ГПК сочи, че потребителят връща само чистата стойност на кредита, но не дължи лихва или други разходи по кредита.

Видно от съдържанието на договора не е налице неспазване на сочените от ответника изисквания на чл. 11, ал. 1, т. 9 и т. 10 от ЗПК, тъй като в същият се съдържат визираните в посочените две норми реквизити – налице е както посочен размер на лихвения процент, така и на годишния процент на разходите.

По отношение на възражението за нищожност на договора за кредит на основание чл. 22 от ЗПК по съображения уговорката в чл. 8 от ЗПК за неустойка, поради непредставяне на обезпечение представлява нарушение на изискванията на чл. 11, ал. 1, т. 9 и т. 10 от ГПК:

Що се касае до уговорената в чл. 8 от договора клауза за неустойка за непредставяне на обезпечение, същата е нищожна поради уговаряне на дължимостта ѝ винаги независимо от изпълнението на поетите задължения за връщане на заетата сума, което противоречи на същността на неустоечната клауза. Затова въпреки свободата на договаряне по чл. 9 от ЗЗД, при служебна преценка за спазване на императивни норми, съобразявайки разпоредбата на чл. 143, т. 5 от ЗЗП, която постановява, че неравноправна клауза в договор, сключен с потребител е всяка уговорка в негова вреда, която не отговаря на изискването за добросъвестност и води до значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца или доставчика и потребителя, като задължава потребителя при неизпълнение на неговите задължения да заплати необосновано високо обезщетение или неустойка, съдът намира, че процесната клауза за неустойка е нищожна като неравноправна, тъй като излиза извън типичната ѝ функция за обезщетение на вредите от неизпълнение на поетите насрещни задължения по договор. Този извод следва от обстоятелства, че е налице голяма вероятност потребителят-кредитополучател, който не разполага с парични средства и иска отпускане на кредит, изобщо да не е в състояние да осигури гаранцията не само в

тридневения срок по чл. 6 от договора, но и за целия срок на договора. Още повече, че така кредиторът си гарантира реалното получаване на парична сума почти равна на размера на общия дълг с включена възнаградителна лихва в периода на издължаването му. На следващо място, тъй като чл. 16, ал. 1 от ЗПК /въвеждаща изискването по член 8 от Директива 2008/48 ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23.04.2008 г. относно договорите за потребителски кредит и за отмяна на Директива 87/102 ЕИО на Съвета/ изисква преди сключване на договор за кредит кредиторът да оцени кредитоспособността на потребителя, т. е. установява преддоговорно задължение на кредитора да извърши предварителна проверка на кредитоспособността на потребителя с цел да бъде предпазен от свръхзадължнялост и неплатежоспособност, затова уговорката за неустойка, дължима от потребителя за неосигурено обезпечение по отпуснат кредит, е в противоречие с посочената законова норма и на още едно основание, тъй като с нея се цели заобикаляне на закона и предвид това се явява нищожна и на основание чл. 21, ал. 1 от ЗПК.

Също така, съдът намира задължението за неустойка за забава, визирано в чл. 7 от договора във връзка с чл. 37 от Общите условия и чл. 3 от Тарифата за таксите и разходите, събирани от „Сити Кеш“ ООД, за нищожна. Съобразно разпоредбата на чл. 3 от Тарифата за таксите и разходите, събирани от „Сити Кеш“ ООД, при забава от 60 дни за продукт Кредит до заплатата и при забава от 90 дни за продукт Потребителски кредит, се начислява еднократно сума в размер на 10% от остатъка на дължимата по съответния договор сума за цялостно погасяване. Посочените разходи са дължими за отлагане на започване на процедура за притудително изпълнение по просрочено задължение. Съдът счита, че посочената неустойка излиза извън присъщите ѝ обезпечителна, обезщетителна и наказателна функция и се превръща само в средство за обогатяване на кредитора. След като клаузата за неустойка е нищожна, такова вземане не е възникнало и суми за посочената неустойка не се дължат.

Нищожността на неустоечната клауза обаче не влече недействителност на целия договор за кредит, тъй като не е налице нарушение на някое от императивните изисквания, лимитативно посочени в чл. 22 от ЗПК, даващи основание за приложение на чл. 23 от ЗПК.

Следва да се отбележи, че предвидената неустойка не е разход за потребителя, който формира ГПР, съгласно изричното правило на чл. 19, ал. 3, т. 1 от ЗПК. По смисъла на уговореното неустойката е посочено, че се дължи за неосигурено обезпечение, а не за забава при връщането на някоя от вноските по кредита. Затова и стойността ѝ не следва да бъде включвана при изчисляването на ГПР според изискванията на чл. 19, ал. 1 и ал. 2 от ЗПК. Освен това поради нищожността на самата неустоечна клауза, посоченото в него задължение не е обвързало валидно длъжника. Дори и се приеме обратното, съгласно чл. 19, ал. 5 от ЗПК само съответната клауза, предвиждаща ГПР над установения в закона максимум би била нищожна, а не целия договор, тъй като за разлика от посочените в чл. 22 от ЗПК нарушения, при нарушение на чл. 19, ал. 4 от ЗПК законът не предвижда недействителност на целия договор, а само на клаузата, надвишаваща ГПР над определения законов предел. Посоченият в договора ГПР от 48.22%, не надхвърля максималния законов размер по чл. 19, ал. 4 от ЗПК - петкратния размер на законната лихва по просрочени задължения.

По гореизложените съображения, съдът намира възраженията в отговора на исковата молба за неправилно изчислен ГПР, поради невключването на неустойката в него, за неоснователно. Уговорения в договора ГПР от 48.22%, не надхвърля максималния размер по чл. 19, ал. 4 от ЗПК петкратния размер на законната лихва по просрочени задължения, но дори и да бе така, съгласно чл. 19, ал. 5 от ЗПК само посочената клауза би била нищожна, а не целия договор, тъй като за разлика от посочените в чл. 22 от ЗПК нарушения, при нарушение на чл. 19, ал. 4 от ЗПК законът не предвижда недействителност на целия договор, а само на клаузата, надвишаваща ГПР над определения законов предел.

Що се касае за възраженията за недействителност по смисъла на чл. 26, ал. 1, предл.

трето от 33Д на клаузата по чл. 3, ал. 7 от договора, с която е уговорен лихвен процент за договорна /възнаградителна/ лихва в размер на 40.05% по съображения, че противоречи на добрите нрави, тъй като посочения размер надвишава четири пъти законната лихва, настоящият съдебен състав намира същите за неоснователни, поради следното:

В ЗПК няма предвидени разпоредби, уреждащи максималния размер на възнаградителната лихва. Същата представлява очаквана печалба на кредитора и съгласно чл. 19, ал. 1 от ЗПК съставлява част от общите разходи по кредита, които се включват в ГПР. С цел да бъде избегната злоупотреба и несъразмерно възлагане на тежести за икономически по-слабата страна, в чл. 19, ал. 4 от ЗПК законодателят е предвидил като критерий за това фиксиран максимален размер на ГПР, а именно забрана той да бъде по-висок над пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута, определена с постановление на МС на Република България. Това означава, че максимумът от 50 % ГПР се явява и пределът, до който следва да се приеме, че общото оскъпяване на кредита е непротиворечащо на морала и добрите нрави. В настоящата хипотеза договорната възнаградителна лихва е уговорена в размер на 40.05%, при ГРП - 48.22%, т. е. не надвишава допустимия максимален размер по чл. 19, ал. 4 от ЗПК, поради което доводите за наличие на недействителност на договорната възнаградителна лихва поради противоречие с добрите нрави се явяват неоснователни /в този смисъл Решение № 869 от 11.10.2019 г. на ОС - Варна по в. т. д. № 962/2019 г., Решение № 329 от 30.09.2019 г. на ОС - Хасково по в. гр. д. № 332/2019 г., Решение № 166 от 23.07.2019 г. на ОС - Ловеч по в. гр. д. № 202/2019 г., Решение № 258 от 12.07.2019 г. на ОС - Перник по в. гр. д. № 306/2019 г., Решение № 72 от 22.04.2019 г. на ОС - Габрово по в. гр. д. № 62/2019 г., Решение № 431 от 18.10.2019 г. на ОС - Плевен по в. гр. д. № 702/2019 г. /.

По гореизложените съображения се налага извода, че договора за кредит валидно е обвързал страните, в т. ч. като обявените за нищожни неустоечни клаузи не се отразяват не неговата действителност и не водят до приложение на чл. 22 и чл. 23 от ЗПК.

Тъй като по делото е установено от заключението на съдебно-счетоводната експертиза, че ответника е заплатил по договора сумата от общо 250 лв., с която са погасени такси и неустойки съобразно Тарифата за таксите и разходите, събирани от „Сити Кеш“ ООД и предвид нищожността на клаузата, предвиждаща заплащането на неустойка, както и доколкото ищецът не се позовава на настъпила предсрочна изискуемост, то платената сума от 250 лв. следва да бъде отнесена за погасяване, според поредността на погасителните вноски, съгласно погасителния план, като от аргумент от чл. 76, ал. 2 33Д първо следва да се погаси лихвата, а след това главницата. Още повече, следва да се отчете поведението на ищцовото дружество, което не е предоставило справка за извършените плащания от страна на ответника по процесния Договор за паричен заем Кредирект № *** от 22.10.2021 г. Ето защо обстоятелството, че е извършено плащане от страна на длъжника би могло да се счита за доказано и като последица от поведението на страната, пречатстваща доказването на основание чл. 161 ГПК, тъй като ищцовото дружество не е предоставил нужната информация независимо, че съдът изрично с разпореждане е задължил ищецът да предостави тази информация и им е указал последиците по чл. 161 от ГПК при неизпълнение указанията на съда.

Следователно платените за неустойка 250 лв. трябва да се счете, че погасили не неустойката, а са послужили за погасяване на част от договорната лихва и част от главницата, които вземания са дължими. Съдът като взе предвид, че експертизата е изчислила вземанията на база данните на кредитора, а по делото няма данни за датите, на които са извършени погашенията по договора, следва да се приеме, че с така платената сума от 250 лв. се явяват погасени вноските за договорна /възнаградителна/ лихва за периода от 22.11.2021 г. до 22.03.2023 г., както и част от дължимата главница по погасителна вноска с падеж 22.03.2023 г. Следователно непогасена е останала главница в размер на 1150.05 лв., дължима за периода от 22.03.2023 г. до 02.05.2022 г. и договорна лихва в размер на 281.81

лв., последната дължима за периода от 22.04.2023 г. до 24.04.2023 г., изчислени по реда на чл. 162 ГПК от съда. Имено до този размер се явява основателна претенцията на ищеца за главница и договорна лихва, а за горницата до пълните предявени размери, исковите подлежат на отхвърляне.

По отношение на обезщетението за забава върху главницата за периода от 01.11.2022 г. до 01.04.2023 г., съдът намира, на първо място, че момента на изпадане на ответника в забава е след настъпване на падежа на четвъртата погасителна вноска, с оглед пълното погасяване на предходните вноски, а именно от 22.03.2022 г. Дължимата законна лихва за забава за периода от 22.03.2022 г. до 01.04.2023 г. върху не погасената част от вземането, изчислена по реда на чл. 162 ГПК от съда, е в размер на 154.27 лв., до който размер се явява основателна тази претенция, а за горницата до пълния предявен размер искът подлежи на отхвърляне.

Ето защо, следва да бъде признато за установено между страните, че съществува вземане на „Сити кеш“ ООД от М. М. М. за парична сума в размер на 1150.05 лв., представляващо задължение за връщане на заета сума по договор за паричен заем Кредирект № *** от 22.10.2021 г., 281.81 лв. - договорна възнаградителна лихва за периода от 22.04.2022 г. до 24.04.2023 г. и 154.27 лв. – законна лихва за забава за периода от 22.03.2022 г. до 01.04.2023 г., ведно със законната лихва по чл. 86 от ЗЗД върху главницата, считано от 29.04.2023 г. до окончателното ѝ изплащане. Претенциите, в останалата им част до пълния предявен за установяване размер следва да бъдат отхвърлени, като неоснователни и недоказани.

По разностите:

В съответствие със задължителните тълкувателни разяснения на Тълкувателно решение № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС, т. 12, съдът следва да се произнесе и по разпределението на отговорността за разноси в заповедното и исковото производство. При този изход на делото право на разноси имат и двете страни, за което са направили своевременно искания.

На основание чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ, вр. чл. 25, ал. 2, вр. ал. 1 от Наредбата за заплащане на правната помощ, като съобрази вида и количеството правна дейност, извършена по настоящото исково производство от пълномощника-юрисконсулт при осъществяване на процесуално представителство, съдът приема, че при направеното искане, в полза на ищеца – юридическо лице, следва да бъдат определени разноси в настоящото исково производство – възнаграждение за пълномощника-юрисконсулт, в размер на 100.00 лв.

На основание чл. 78, ал. 1 ГПК заявителят /ищец/ има право на направените от него разноси в заповедното производство в размер 94.18 лева – заплатена държавна такса в заповедното производство и юрисконсултско възнаграждение в размер на 50 лева, определено от съда съгласно чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. чл. 37 от ЗПП, вр. чл. 26 от Наредба за заплащане на правната помощ, при съобразяване извършените действия, материалния интерес, фактическата и правна сложност на делото, от които съобразно уважената част на иска следва да се присъди сумата от 117.17 лв.

На основание чл. 78, ал. 1 ГПК ищецът има право на направените от него разноси в исковото производство в размер на 55.82 лева – платена държавна такса в исковото производство, 300 лева, представляващи възнаграждение за вещо лице и юрисконсултско възнаграждение, определено от съда, в размер на 100.00 лева съгласно чл. 78, ал. 8 от ГПК вр. чл. 37 от ЗПП, вр. чл. 25, ал. 1 от Наредба за заплащане на правната помощ, при съобразяване извършените действия, материалния интерес, фактическата и правна сложност на делото, от които, съобразно уважената част на иска, следва да му се присъди сумата от 321.36 лв.

На основание чл. 78, ал. 3 ГПК ответникът също има право на разноси за заповедното производство. Процесуалният представител на ответника е претендирал

възнаграждение за процесуално представителство на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата съобразно сключеният между него и длъжника /ответник/ по Договор за правна защита и съдействие от 16.06.2023 г. На основание на чл. 38, ал. 2 от ЗАдв., във вр. чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗАдв., във вр. чл. 7, ал. 7 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения възнаграждението за оказаната правна помощ е в размер на 722.00 лева с ДДС, от които, съобразно отхвърлената част на трите иска, следва да му се присъди сумата от 135.24 лв.

На основание чл. 78, ал. 3 ГПК ответникът също има право на разноски за исковото производство. Доколкото обаче пълномощникът на ответника се е съгласил да му окаже процесуална защита по трите иска при условията на чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗАдв., съобразно сключеният между него и ответника по Договор за правна защита и съдействие от 24.10.2023 г. На основание на чл. 38, ал. 2 от ЗАдв., във вр. чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗАдв., определя адвокатско възнаграждение за оказана безплатна адвокатска помощ в общ размер на 1444 лв. с ДДС, от които адвокатско възнаграждение в размер на 484 лв. с ДДС, определено при условията на чл. 38, ал. 2 от ЗАдв., във вр. чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗАдв., във вр. чл. 2, ал. 5 и чл. 7, ал. 1, т. 2 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения по първия иск с правно основание чл. 422, ал. 1 от ГПК, вр. чл. 124, ал. 1 от ГПК, вр. чл. 240, ал. 1 от ЗЗД, вр. чл. 6 от ЗПФУР, адвокатско възнаграждение в размер на 480 лв. с ДДС, определено при условията на чл. 38, ал. 2 от ЗАдв., във вр. чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗАдв., във вр. чл. 2, ал. 5 и чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения по втория иск с правно основание чл. 422, ал. 1 от ГПК, вр. чл. 124, ал. 1 от ГПК, вр. чл. 240, ал. 1 от ЗЗД, вр. чл. 6 от ЗПФУР и съответно адвокатско възнаграждение в размер на 480 лв. с ДДС, определено при условията на чл. 38, ал. 2 от ЗАдв., във вр. чл. 38, ал. 1, т. 3 от ЗАдв., във вр. чл. 2, ал. 5 и чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения по втория иск с правно основание чл. 422, ал. 1 от ГПК, вр. чл. 124, ал. 1 от ГПК, вр. чл. 240, ал. 1 от ЗЗД, вр. чл. 86 от ЗЗД, вр. чл. 76 от ЗЗД, вр. чл. 6 от ЗПФУР, от които, съобразно отхвърлената част на трите иска, следва да му се присъди сумата от 494.29 лв.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

На основание чл. 422, ал. 1 от ГПК, вр. чл. 124, ал. 1 от ГПК, вр. чл. 240, ал. 1 от ЗЗД, вр. чл. 6 от ЗПФУР, **ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО** по отношение М. М. М., с ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. Шумен, ул. “Северна“ № 10, вх. 2, ет. 6, ап. 37 и “Сити Кеш” ООД, с ЕИК *** със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. “**** № 29, ет. 7, представлявано от управителя Н.П. **че съществува вземане** на “Сити Кеш” ООД, с ЕИК *** от М. М. М., с ЕГН ***** **в размер на 1150.05 лв.** /хиляда сто и петдесет лева и пет стотинки/, представляващо дължима и незаплатена главница по Договор за паричен заем Кредирект № *** от 22.08.2021 г., сключен между страните, **ведно със законната лихва** върху сумата, считано от 29.04.2023 г. до окончателното ѝ изплащане, за което вземане е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК № 421/03.05.2023 г. по ЧГД № 945/2023 г. по описа на Районен съд – Шумен, **КАТО ОТХВЪРЛЯ** предявения иск до пълния предявен за установяване размер 1200 лв., **КАТО НЕОСНОВАТЕЛЕН**.

На основание чл. 422, ал. 1 от ГПК, вр. чл. 124, ал. 1 от ГПК, вр. чл. 240, ал. 1 от ЗЗД, вр. чл. 6 от ЗПФУР, **ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО** по отношение М. М. М., с ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. Шумен, ул. “Северна“ № 10, вх. 2, ет. 6, ап. 37 и “Сити Кеш” ООД, с ЕИК *** със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. “**** № 29, ет. 7, представлявано от управителя Н.П. **че съществува вземане** на “Сити Кеш” ООД, с ЕИК *** от М. М. М., с ЕГН ***** **в размер на 281.61 лв.** /двеста осемдесет и един лева и шестдесет и една стотинки/, представляващо договорна /възнаградителна/ лихва по Договор

за паричен заем Кредирект № *** от 22.08.2021 г., сключен между страните, за периода от 22.04.2022 г. до 24.04.2023 г., за което вземане е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК № 421/03.05.2023 г. по ЧГД № 945/2023 г. по описа на Районен съд – Шумен, **КАТО ОТХВЪРЛЯ** предявения иск до пълния предявен за установяване размер 481.86 лв., **КАТО НЕОСНОВАТЕЛЕН**.

На основание чл. 422, ал. 1 от ГПК, вр. чл. 124, ал. 1 от ГПК, вр. чл. 240, ал. 1 от ЗЗД, вр. чл. 86 от ЗЗД, вр. чл. 76 от ЗЗД, вр. чл. 6 от ЗПФУР, **ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО** по отношение М. М. М., с ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. Шумен, ул. “Северна“ № 10, вх. 2, ет. 6, ап. 37 и “Сити Кеш” ООД, с ЕИК *** със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. “***” № 29, ет. 7, представлявано от управителя Н.П. **че съществува вземане на “Сити Кеш” ООД, с ЕИК *** от М. М. М., с ЕГН ***** в размер на 154.27 лв. /сто петдесет и четири лева и двадесет и седем стотинки**), представляващо законна лихва за забава по Договор за паричен заем Кредирект № *** от 22.08.2021 г., сключен между страните, за периода от 23.03.2022 г. до 01.04.2023 г., за което вземане е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК № 421/03.05.2023 г. по ЧГД № 945/2023 г. по описа на Районен съд – Шумен, **КАТО ОТХВЪРЛЯ** предявения иск до пълния предявен за установяване размер 269.60 лв., **КАТО НЕОСНОВАТЕЛЕН**.

ОПРЕДЕЛЯ в полза на ищеца „Сити Кеш“ ООД гр. София, с ЕИК ***, разноски в настоящото производство – възнаграждение за пълномощника-юрисконсулт, в размер на 100.00 лв. /сто лева/.

ОСЪЖДА М. М. М., с ЕГН ***** **ДА ЗАПЛАТИ НА** „Сити Кеш“ ООД гр. София, с ЕИК *** направените в настоящото исково производство деловодни разноски съразмерно с уважената част от иска в размер на 321.36 лв. /триста двадесет и един лева и тридесет и шест стотинки/, включващи държавна такса, възнаграждение за вещо лице и юрисконсултско възнаграждение, съразмерно с уважената част от исковете.

ОСЪЖДА М. М. М., с ЕГН ***** **ДА ЗАПЛАТИ НА** „Сити Кеш“ ООД гр. София, с ЕИК ***, направените деловодни разноски по ЧГД № 945/2023 г. по описа на Районен съд – Шумен съразмерно с уважената част от иска в размер на 117.17 лв. /сто и седемнадесет лева и седемнадесет стотинки/, включващи държавна такса и юрисконсултско възнаграждение, съразмерно с уважената част от исковете.

ОСЪЖДА „Сити кеш“ ООД, ЕИК ЕИК *** **да заплати на** адв. М. В. М. от Адвокатска колегия - Пловдив, с адрес за призоваване: гр. Пловдив, бул. “Пещерско шосе” № 81, ет. 3, ап. Б **сумата от 494.29 лева /четиристотин деветдесет и четири лева и двадесет и девет стотинки/**, представляваща адвокатско възнаграждение за оказана безплатна помощ в настоящото исково производство, съразмерно с отхвърлената част от трите иска и съгласно представен списък.

ОСЪЖДА „Сити кеш“ ООД, ЕИК ЕИК *** **да заплати на** адв. М. В. М. от Адвокатска колегия - Пловдив, с адрес за призоваване: гр. Пловдив, бул. “Пещерско шосе” № 81, ет. 3, ап. Б **сумата от 135.24 лева /сто тридесет и пет лева и двадесет и четири стотинки/**, представляваща адвокатско възнаграждение за оказана безплатна помощ по ЧГД № 945/2023 г. по описа на Районен съд – Шумен, съразмерно с отхвърлената част от трите иска и съгласно представен списък.

Решението може да се обжалва в двуседмичен срок от връчването му на страните пред Окръжен съд – Шумен.

Съдия при Районен съд – Шумен: _____